

POPULÁRNY OKULTIZMUS

RUDOLF STEINER

GA 94

III. Rôzne stavy človeka po smrti

30. júna 1906, Lipsko

Včera som opísal astrálny svet. Dnes sa budeme zaoberať životom človeka po smrti v astrálnom svete. To nám dá základ pre pochopenie reinkarnácie a karmy.

Videli sme, že keď zomrieme, nastanú nasledujúce procesy:

Fyzické telo zostane ako mŕtvola; zatiaľ čo počas spánku zostáva éterické telo spojené s fyzickým telom, éterické telo, astrálne telo a Ego odchádzajú z fyzického tela v okamihu smrti. Bezprostredne po smrti sa celý pozemský život odvíja do každého detailu pred dušou zosnulých v podobe obrazov. Tento proces trvá asi tri dni až do ďalšieho oddelenia, a to éterického tela od astrálneho tela a ega. V okultnom význame teda hovoríme o dvoch mŕtvolách. Po chvíli zostáva éterické telo vzadu ako druhá mŕtvola.

Keď dôjde k druhému oddeleniu, kapacita pamäte prestane – ale nie vždy – a pre ľudskú bytosť nastane nový stav. Aký je tento nový stav? Človek teraz zažíva sám seba vo svete, do ktorého vstupuje každú noc počas spánku. Ale tento stav po smrti sa výrazne líši od stavu spánku. Teozofické knihy niekedy opisujú smrť, akoby to bol druh spánku. Ale nie je to tak; krátko po smrti si človek uvedomí astrálny svet. Napriek tomu existuje príslovie: Spánok je brat smrti. ... a to je opodstatnené. Tento nový stav existencie sa v Kamaloke nazýva život.

Videli sme, že počas spánku astrálne telo pracuje na fyzickom tele a na éterickom tele, aby obnovilo svoje sily. Táto práca potláča vedomie počas spánku a bráni nám vnímať astrálny svet. Po smrti je astrálne telo zbavené tejto práce už nie preto, aby obnovovalo únavu, a preto si začína uvedomovať astrálny svet. Na Zemi bola táto sila použitá na rekonštrukciu fyzického tela, ale teraz je voľná a existuje vo forme vedomia. Keď astrálne telo už nie je povinné nič obnovovať, vníma obrazy astrálneho sveta. To vám tiež ukazuje, prečo by sme sa mali snažiť o zdravý spánok.

Pozorujte fyzický život tu na tomto svete, ako sa každý snaží uspokojiť svoje zmysly. To, čo si užíva ľudská bytosť, si užíva jeho duša, ale orgán, ktorý mu umožňuje užívať si, je fyzický. Ak má človek rád jedenie, duša potrebuje pre svoj pôžitok podnebie. Po smrti túžba po týchto pôžitkoch naďalej existuje, zatiaľ čo orgány už neexistujú. Duša túži po dobrom jedle, no chýba orgán, ktorý by jej umožnil ochutnať. Túžbu už nemožno uspokojiť. Duša je ako tulák trpiaci strašným smädom, ktorý márne hľadá vodu, možnosť uhasiť svoj smäd.

Tento stav existencie netrvá večne, postupne ustávajú túžby. Mnohé náboženstvá to opisujú ako život v očistci. A starý maliar je niekedy na iných obrázkoch zobrazený s plameňmi ohňa. V skutočnosti duša trpí páľčivým smädom.

Ďalším priebehom je, že ľudská bytosť pociťuje svoje posledné túžby a prežije celý svoj život spätne, až po narodenie; keď nemal žiadne vášnivé túžby. Potom muž vstúpi do Devachanu. Toto je jasne naznačené v evanjeliovom verši: Ak nebudete ako deti, nemôžete vojsť do Božieho kráľovstva. – Postupne sa človek musí oslobodiť od všetkého, čo ho spájalo s fyzickým svetom. Kamaloca je stav, v ktorom sa emancipuje od všetkého, čo ho pripútava k svetu zmyslov. Je úplne ovplyvnená zmyslovým životom vo fyzickom svete. Ak sa človek úplne podriadi svojim zmyslom, jeho život v Kamaloke bude dlhý a ťažký. Obyčajne trvá existencia Kamaloky asi jednu tretinu trvania pozemského života. Minulý

život vyvstáva pred dušou v podobe obrazov a bytostí, ktoré nás mučia. V Kamaloke je všetko naopak: čo nás uspokojovalo, teraz potrebujeme. Horúca vášeň vyvoláva pocit strašných mrazivých bytostí. A pálivý smäd zostáva po celú dobu. Čím viac sa ľudská bytosť pred smrťou oslobodzuje od fyzického života a čím ľahšia je jej smrť, tým ľahšie sa odvyká od zmyslového sveta. V prípade samovrážd to bude najťažšie, pretože boli korisťou ilúzie: nemyslia si, že keď sa násilne odtrhnú od života zmyslov, zmocní sa ich nevýslovná žiadostivosť po svojom fyzickom tele, čo by ich udržalo v tesnej blízkosti fyzického sveta. Podobný osud – aj keď v slabšej podobe čaká aj tých, ktorí prišli o život náhle nejakou nehodou. Takáto náhla smrť so sebou prináša aj túžbu po fyzickom svete, po fyzickom tele, ale neskôr to bude kompenzované v Devachane. Keď duša odloží svoje pozemské túžby, vstúpi do stavu existencie Devachan.

Duchovná veda nás neučí odvrátiť sa od života. Duchovný vedec môže použiť toto prirovnanie: duša sa podobá včele, ktorá vyletí na lúky hľadať med a priviesť ho späť do úľa. Tu na zemi duša zbiera med života, ktorý po smrti prináša na oltár Božstva. Duša by to nikdy nedokázala bez života vo fyzickom svete.

Keď sa človek inkarnuje a začína vidieť, najprv len vníma očami. Postupne z toho vyrastá duchovný pôžitok. Fyzické potešenie sa mení na duchovný pôžitok. Divoch s niekoľkými inkarnáciami si užíva množstvo farieb a najjednoduchšie zmyslové dojmy. S každou inkarnáciou sa jeho zmysly zjemňujú. – Keby sme si farby nikdy neužívali zmyselne, nikdy by sme nemohli dosiahnuť duchovný pôžitok z farieb. Zmyslový pôžitok je teda nevyhnutnou odchýlkou. Mali by sme si užívať krásu fyzického sveta. Podobne aj zmyselná láska postupne vedie k najvyššej, najčistejšej, duchovnej láske. Duša by mala premeniť každú skúsenosť a preniesť ju na oltár spirituality. Nič, naozaj nič, nie je nikdy stratené. Bez školy zmyselnosti nikdy nemôžeme dosiahnuť duchovnosť. Zem nie je slzavé údolie, je to miesto

zhromažďovania a ľudské bytosti sú – ako hovorí Biblia – poslovia, Boží anjeli, vyslaní zbierať med.

Ľudská bytosť prechádza procesom transformácie. Myslite na svoje detské roky! Koľko myšlienok a konceptov vás oslovilo a koľko ste prijali! A ako sa zmenili vaše myšlienky a predstavy od 10. do 20. ročníka! Váš temperament prechádza oveľa slabšou zmenou. Vášnivé dieťa bude aj v starobe vášnivé. Temperament je vrytý do ľudského tela. Cholerik má celkom iný prejav, nosnosť a chôdzu ako sangvinik, melancholik či flegmatik. Mali by sme sa predovšetkým snažiť aspoň do určitej miery zmeniť svoj temperament. Toto bolo školenie okultných škôl. V okultných školách sa zmenil celý trend života. Podstatné bolo premeniť vôľu. Po smrti nás naše duchovné spojenia a väzby zasiahnu až do Devachanu. Dvaja ľudia sú dôverní priatelia a ich priateľstvo nadobúda čoraz duchovnejší charakter. Fyzické telo však predstavuje určitú prekážku. V Devachane nájde toto priateľstvo svoj plný, čistý výraz.

Všetko, čo sme čerpali zo svojho pozemského života, sa prelína s dušou, s duchom. To nám umožňuje formovať našu ďalšiu inkarnáciu, pokiaľ ide o telo, a pozemský život je vyjadrením toho, čo sme pre seba vypracovali. Na východe je príslovie, ktoré hovorí: Čo si dnes myslíš, zajtra budeš.

Počas každej inkarnácie tak pracujeme na ďalšej. V mojej ďalšej prednáške opíšem skúsenosti človeka v Devachane. Život v Devachane nie je snom, pretože ľudská bytosť nespí cez duchovný svet. Tam je jeho vedomie oveľa vyššie, je živšie ako tu na Zemi. V Devachan sa všetko javí v silnejšom svetle. Nestrácame svojich priateľov v Devachan; naše spojenia s nimi sú jednoducho iného druhu – je to oveľa intímnejšie a duchovnejšie spojenie. Devachan je oveľa skutočnejší stav existencie ako pozemský život.